

zůstavších nejde o propuštění hromadné. Žal. úřad nedal však najevo, od kterých číslic, zejména, od jakého počtu zaměstnanců propuštěných na jedné straně a od jakého úhrnného počtu všech zaměstnanců závodních při svém hodnotícím úsudku vycházel. Uvedení těchto číslic bylo však tím spíše zapotřebí, ježto příslušné údaje stran v řízení před rozhodčí komisí přednesené se neshodují. Kromě toho není z nař. rozhodnutí patrné, jakou úvahou žal. úřad dospěl ke svému úsudku, že při předpokládaném číselném podkladu neběží o propuštění hromadné, takže soud neměl možnosti posouditi, zdali žal. úřad nedal se při svém úsudku vésti právním názorem mylným, a ani st-lka nemá možnosti proti nař. rozhodnutí účelně se brániti.

Vytčené nedostatky jsou podstatnými formálními vadami, jež zabránily soudu přezkoumati náležitě kompetenční rozhodnutí žal. úřadu.

Č. 12.526.

Samospráva obecní: * Podnikatel zábavy má vůči obci nárok na vrácení dávky ze zábav, bez právního důvodu zaplacené (ze zábavy od dávky osvobozené), i tehdy, když ji od návštěvníků zábavy skutečně vybral.

(Nález z 1. října 1936 č. 24.429/34.)

V ě c: Zem. hlav. město Brno proti rozh. zem. úřadu v Brně z 6. srpna 1934 o vrácení dávky ze zábav.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Městská rada v Brně rozhodnutím z 8. září 1933 zamítla žádost kina »Moderna« v Brně za vrácení dávky ze zábav, vybrané za předvádění filmu »K mysu Dobré naděje«, který byl výnosem min. vnitra z 10. dubna 1933 uznán za kulturně výchovný. Rozhodnutí odůvodněno tím, že film nebyl předváděn veřejným nebo kulturně prospěšným činitelem.

Odvolání zamítlo obec. zastupitelstvo rozhodnutím z 27. prosince 1933 z důvodů rozhodnutí městské rady.

Dalšímu odvolání zem. úřad v Brně nař. rozhodnutím vyhověl, rozhodnutí obec. zastupitelstva i městské rady zrušil a vyslovil, že obec je povinna neprávem vybranou dávku správě kina vrátiti. Při tom vycházel z úvahy, že filmy prohlášené censurou za filmy kulturně výchovné jsou bez ohledu, kým jsou předváděny, osvobozeny podle § 3 č. 1 dávk. pravidel od dávky ze zábav.

Stížnost, jež do tohoto rozhodnutí podalo město Brno, ponechávajíc otevřenou otázku, zda dávka skutečně vybrána neprávem, uplatňuje pouze jedinou námitku: Je nezákonným a zamená překročení úřední pravomoci žal. úřadu, jestliže vyslovil, že dávka má býti vrácena správě kina; podnikatel zábavy je pouhým výběrčím dávky, nositelem jejím jsou návštěvníci, a proto jedině tito měli by nárok na vrácení zaplacené dávky. Stanovisku stížnosti nebylo možno přisvědčiti.

Stěžující si obec, jak uvedeno, neformuluje žádných námitek proti výroku žal. úřadu, že předvádění filmu »K mysu Dobré naděje« bylo osvobozeno od dávky ze zábav. Zůstává tedy nepopřeným výrok žal. úřadu, že obec v předmětném případě nebyla oprávněna dávku vybrati, a je na sporu pouze otázka, měl-li na vrácení dávky nárok podnikatel zábavy.

§ 4 dávk. pravidel ve znění vlád. nař. č. 15/1928 Sb. praví sice, že »dávku vybere a obci odvede« podnikatel zábavy, a neoznačuje tedy přímo podnikatele zábavy za onen subjekt, kterého formálně postihuje povinnost dávková, jako to činil § 4 odst. 1 ve znění vlád. nař. č. 143/1922 Sb. (»dávku platiti jest povinen podnikatel zábavy«). Že však dávková pravidla i v novém svém znění pokládají za subjekt formálně dávkou povinný podnikatele zábavy, patrno nejen z dalšího znění § 4, kde se určité osoby další kladou do stejné řady s podnikatelem a prohlašují se při tom za zavázány »za řádné placení dávky«, nýbrž i z § 9 odst. 2 a § 12 odst. 2, kde se osoby uvedené v § 4 — tedy i podnikatel zábavy — výslovně označují jako osoby »dávku povinné«.

Podnikatel zábavy je povinen dávku zaplatiti bez ohledu na to, zda ji od návštěvníků vybral. Dávková pravidla sice předpokládají, že podnikatel zvýšením vstupného dávku na návštěvníka přesune, přesun takový však neukládají a ponechávají podnikateli na vůli, jak chce si v konkrétním případě svůj poměr ohledně dávky vůči návštěvníkům upravit. I když — jak dovodil nss v nálezu Boh. A 4206/24 z ustanovení § 7 odst. 5 a dále z ustanovení §§ 6, 10, 15 dávk. prav. — podle úmyslu zákonodávce nositelem dávky je návštěvník zábavy, neznamená to nic jiného, nežli že podle intence pravidel je návštěvník zábavy onou osobou, která konec konců dávku má ze svého nésti.

Je-li však subjektem, kterého formálně postihuje povinnost dávková, t. j. povinnost platiti dávku obci, podnikatel zábavy, pak nelze podnikateli zábavy upírat nárok na to, aby jemu byla dávka vrácena, jestliže ji obci zaplatil, ač k tomu nebyl povinen. Nárok takový mohl by mu býti upírán jen, kdyby dávková pravidla ho vylučovala. Takového ustanovení však v pravidlech není, a to ani pro případ, že podnikatel dávku skutečně od návštěvníků zábavy vybral. Normy takové nelze vyvozovati ani z ustanovení § 9 a contrario. V případech tohoto paragrafu nejde totiž o dávku neprávem placenou, nýbrž o dávku, která byla právem podle předpisů pravidel zaplacená, kde však důvod pro vybírání dávky dodatečně po zaplacení odpadl. Pro tyto případy bylo nutno nárok na vrácení zvlášť normovati, poněvadž by ho jinak nebylo. Ale právě ta okolnost, že pravidla uznala zde nutným nárok na vrácení dávky výslovně normovati, svědčí shora uvedenému pojetí, že v poměru k obci je subjektem dávkou povinným podnikatel zábavy, nikoli návštěvníci, neboť u návštěvníků by se nárok na vrácení v případech § 9 rozuměl sám sebou.

Otázku ekvity, bylo-li by spravedlivějším, aby dávka od návštěvníků neprávem vybraná připadla k dobru spíše obci, nežli podnikateli zábavy, nss — posuzuje pouze zákonitost nař. rozhodnutí — nemohl vzíti v úvahu.